

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1295/2019
28.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Олег Копривица, адвокат из ..., против туженог Града Панчево, кога заступа Градско правобранилаштво Града Панчева, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2798/17 од 21.11.2018. године, у седници одржаној 28.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2798/17 од 21.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2798/17 од 21.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1058/2016 од 14.03.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу за период од јуна 2010. године до септембра 2011. године на име паушала одборника Града Панчева исплати укупно 216.718,70 динара, да на име пореза исплати укупно 52.221,34 динара и на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање исплати укупно 57.443,54 динара, све у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом, чија висина и датуми доспећа су ближе одређени овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 159.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2798/17 од 21.11.2018. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена у делу става првог изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете исплати и то: на име нето износа 4.373,74 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2010. године до исплате и 4.706,64 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2011. године до исплате, те на име пореза и доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у месечним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког појединог износа до исплате. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и

обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете на име неисплаћених одборничких накнада исплати укупно 207.638,34 динара у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом, чија висина и датуми доспећа су ближе одређени овим ставом изреке. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 131.768,00 динара. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију побијајући је у делу којим је преиначена првостепена пресуда, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, указујући на другачију судску праксу Апелационог суда у Новом Саду.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.10.2011. године, али је првостепена одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву, укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж 4151/15 од 06.07.2016. године, па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14, на основу члана 506. став 2. истог Закона.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. Гласник РС“ бр. 72/11, ...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади штете на име неисплаћених одборничких накнада, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, па је делимично усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу исплати 207.638,34 динара са припадајућом законском затезном каматом. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права. Указивање у ревизији на другачије одлуке Апелационог суда у Новом Саду, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије

на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.10.2011. године а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео је 500.000,00 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде од 207.638,34 динара је противвредност 2.080,17 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро = 99,8179 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у ком случају би по измењеном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић